

פחד דוד

עלון שבועי בעניני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-856233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל
בנשיאות נגש"ק מורינו ורכינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 578

משכיל לדוד

פרשת כי תצא

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

מלחמת הקדושה בשערי העינים

לא נוגע לליבם. והתורה מזהירה ואומרת "והבאתה אל תוך ביתך", כלומר שלא יחשוב האדם כי מה בכך אם הסתכל על אשה כלשהי והרהר בה, והרי לא חטא בפועל עימו. כי הראיה הזו עלולה לבוא "אל תוך ביתך";

דהיינו, יש בה כח להיכנס אל עמקי נשמתו ולחדור לנבכי מוחו. ואף אם המחשבה האסורה עדיין רדומה בתוכו ובקרבו על כל פנים יש בה יכולת לצוץ ולהתעורר אי פעם בהזדמנות כלשהי, ואף בעיצומה של התפילה, או בעיצומו של לימוד התורה רח"ל.

כי כשם שהמצלמה מנציחה את התמונה- כך הראייה בעיניים חוקקת את המראה במוחו של האדם. וייתכן שבשעה שהוא עומד לפני ה' יתברך ומתפלל- לפתע תעלה אותה מחשבה זרה, ותטמא ותפסול את רעיוניו. ואז כל אותה תפילה הלכה לה לסטרא אחרא רח"ל. ומי שנוגע בדבר ואינו נוהר לקדש עיניו ואינו משתדל לטהר את רעיוניו, ידע לו נאמנה ששורש עמלק שוכן בתוכו ותמיד יתעוררו בליבו ספיקות באמונה ותרבינה השאלות והתמיהות בקרבו על הנהגת ה' רח"ל. ועל אף שהוא משתדל לעסוק בתורה ומקיים את מצוות ה' ונזהר בקלה כבחמורה, מכל מקום עדיין הקרירות תשלט בו, והכל מפני שהוא רחוק מן הקדושה והטהרה. ולכן ישתדל האדם בכל עוז לשמור על קדושת העינים ולטהר אותן וזוהי הדרך הנכונה למחיית עמלק אשר מצוי בלב, כי על ידי הקדושה מסתלקים הספיקות, ותחת הקרירות בעבודת ה' יתהפך ליבו לשלהבת קודש לתורה ולמצוות ה'.

וכעת יובן מה שהתורה אומרת שכאשר יתגבר האדם על יצרו הרע והוא יהא בבחינת שבו בידיו, אזי יזהר לבל יגביה קולו בחושבו שכבר ניצח אותו לגמרי. אלא ימשיך להיזהר ביתר שאת וביתר עוז מלהסתכל על נשים, ולבל יחשוב שמאום לא ייפגע בו אם יסתכל עליהן מאחר וכל מעשה לא עשה עימן חלילה.

מכל מקום ההסתכלות על אשה גורמת לכך שהיא תיכנס אל "ביתך" שזהו הגוף ותגרום לאדם לנזקים גדולים ועצומים, עד כדי הולדת בנים סוררים ומורים אשר אינם שומעים בקול אביהם ואינם. וזהו העמלקי הנחבא בתוך ליבו של האדם ומכניס בליבו ספיקות באמונה ובדרכי עבודת ה', ואין האדם מבין כלל שזה נגרם לו מהסתכלות על נשים. בחושבו שזה כלל לא מפריע לו מבחינה רוחנית, נהפוך הוא, ההסתכלות הזו תמנע ממנו בעתיד יראת שמים, ויתדרדר מבחינה רוחנית ועתידו הרוחני נתון בסכנה ממשית, והבן.

ויהי רצון שחפץ ה' בדיניו יצליח למחות את זרע עמלק ואת שורשו מתוכנו ויהא ליבנו נכון ושלם בעבודת ה' ובתורתו הקדושה. אמן ואמן.

פרשה זו נקראת תמיד דווקא בחודש אלול, חודש הרחמים והסליחות, וזהו הזמן המתאים ביותר שהאדם יתקרב אל ה' ויתגבר על יצרו הרע ויקדש את עצמו, ויטהר רעיוניו כדי שבבואו ליום הדין לפני מלך העולם - יזכה להחתם לחיים טובים ולשלום. ובימים הללו תוקעים בשופר כדי להרעיד את נימי הנשמה ולהעיר את הלבבות, שיחפזו האדם לשוב אל בוראו ולתקן מעשיו וליישר את דרכיו. ודורשי רשומות אמרו - "שופר" נקרא שמו מלשון "שיפור", שכל המטרה בתקיעת שופר הינה כדי שיתעורר האדם לשפר את מעשיו ולהיטיב את דרכיו. וחשבתי להוסיף ולומר, כי "שופר" נקרא גם בשם "חצוצרה". וכמו שנאמר "ותקעתם בחצוצרת" (במדבר י' י'). "חצוצרה" זהו רמז לחצרות ה', התורה מבקשת שהאדם יתקע את יתדו ואהלו, ואת כל כולו בחצרות ה'. שיסתופף בבית המדרש ויעסוק בתורה. כמו דוד המלך ע"ה שביקש (תהילים כ"ד) "שבתי בבית ה' כל ימי חי". כי אם ישכיל הוא לתקוע את אהלו בין כותלי בית המדרש ובחצרות ה', אזי מובטחת לו שמירה מפני המזיקים הן הרוחניים והן הגשמיים. ויצר הרע לא יוכל לו, וכמו שאמרו חז"ל (קידושין ל:) אם פגע בך מנוול זה, משכהו לבית המדרש. אם אבן הוא - נימוח, אם ברזל הוא - מתפוצץ. וזהו הרמז העולה מן השופר, כי כל המעוניין לקדש את עצמו ולטהר את נשמתו, עליו להתמיד בתורה הקדושה בתוך חצרות ה' כי אז הוא מוגן ושומור מכל דבר רע, וכך גם אין בכח עמלק הרשע לשלוט בו.

וכך פותחת הפרשה ב"כי תצא למלחמה על אויבך ונתנת ה' א-להיך בידך". אם יצא האדם למלחמה כנגד יצרו הרע - מובטח לו שהקב"ה ייתן אותו בידו, ויצר הרע יהא שבו ומוכרע תחת רגליו לבלתי יכולת לקום. אולם התורה מומשיכה ואומרת "וראית בשביה אשת יפת תואר וחשקת בה", כלומר נכון שהיצר הרע הוא כבר שבו ונכנע תחת ידו ואין לו יכולת להסיתו לדרך הרעה, וכל זאת טוב ויפה בשאר היצרים שבתוך האדם, אך ביצר של תאוות הנשים והראיה האסורה - עדיין לא ניצח האדם ואין הוא בגדר מחוסן. ועל אף הניצחון המזוהר שזכה לו במלחמת היצר, עדיין יש ביצר הרע יכולת להפתיע את האדם, ולבנות לו מהלכים אחרים שהוא עלול ליפול ברשת היצר הרע, וכך לפתע ייכשל בראיה אסורה מבלי שירצה, בבחינת ו"וראית בשביה אשת יפת תואר וחשקת בה", כי ראייה קלה כלשהי עלולה לסמא את עיניו ולהפילו ברשת התאוה. כל זאת מפני שליצר העריות צריך התגברות גדולה הרבה יותר משאר היצרים השוכנים בלב האדם. ואנכי מתפלל על אותם אלו אשר הולכים לשמחות ומביטים פנים מול פנים בנישים, ומרבים בדיבור ובקלות ראש, והחטא הגדול והנורא הזה כלל

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת כי תצא י"א אלול תשע"א

באר שבע	תל אביב	ירושלים	הדלקת נרות
18:35	18:34	18:18	מוצאי שבת
19:30	19:31	19:29	רבינו תם
20:13	20:11	20:09	

הילולא דצדיקא

- יא - רבי יצחק בלאור מפטרבורג, מח"ס פרי יצחק
- יב - רבי יוסף לובטון
- יג - רבי נתן שמירא מקראקא, מח"ס מגלה עמוקות
- יד - רבי מרדכי בירדוגו
- יז - רבי משה הלוי חכם באשי בטורקיה
- טו - רבי עמרם בן דיוואן
- טז - רבי משה פארדו, מח"ס צדק ומשפט
- יז - רבי שלמה חיים עפרלאו נכד הבעש"ט

ראשי הישיבות מגלים את הסוד

מעשי החסד המופלאים של אבא, עד שנדמה כאילו היה ביתו מוסד לענייני צדקה וחסד. אולם לא הכל יודעים, שכל פעולות החסד והעזרה לזולת, נעשו אך ורק בין הסדרים. אנחנו ראינו בבית אבא, רק יגיעה בתורה מבוקר עד ערב ללא הרף!

הגאון רבי יהודה עדס שליט"א, ראש ישיבת "קול יעקב", סיפר בדברי הספדו על רבי שלמה זלמן אוירבאך: כך סח לו אברך בר אוריין, שהיה החברותא של רבי שלמה זלמן. הם נדברו ללמוד בהסתגרות בין השעות עשר עד לשעה אחת בלילה. פעם בעיצומו של הלימוד, נשמעו דפיקות על דלת חדרם. אמר רבי שלמה זלמן לחברותא: "תתעלם מהדפיקות ואל תענה, עכשיו אנו לומדים!" בפעם אחרת תכפו הדפיקות בזה אחר זה, והעומדים בחוץ צעקו: "פיקוח נפש!" נענה רבי שלמה זלמן ואמר: "אינני רופא! ועכשיו אני לומד, תבואו בשעה שתים בלילה, אז יש באפשרותי לקבל אנשים, אבל עתה זהו זמן לימודי ואיני יכול להפסיק".

עולם התורה חתם השבוע את השבוע הראשון של "זמן אלול" שבו אלפי בני תורה, בני עליה, שבו לאהליהם לשקוד בתורה ולהגות בה יומם ולילה. אחד היסודות האיתנים לערובה שכל בן תורה יכול להשיג את מבטחו עליו, כיסוד שמניע ומחזיק את כל עולמו וסוד הצלחתו, הוא העקרון המקודש של שמירת הזמנים. מרגלא בפומיה של ראש ישיבת "פורת יוסף" הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל (הדברים הובאו בספרו "אור לציון - חכמה ומוסר), שזמני הסדרים שנקבעו בישיבה הם מקודשים. לעולם אין לעזוב קביעות זמני התורה, אפילו במצב של עייפות. ואם הוא רואה שהינו עייף ואינו יכול להמשיך ללמוד, יתנמנם על השולחן וכדומה, שאין היתר לבטל זמני התורה, וצריך להיות כפוף לסדרים.

תהיה שקוע רק בתפילה

במנוחת הנפש ושליטה עצמית נפלאה ניחן הגה"צ רבי חיים פרידלנדר זצ"ל, משגיח בישיבת פוניבז'. הודות לכך הוא זכה לעשות כל כך הרבה פעולות שונות בזמן כל כך קצר. הוא מסר בכל שבוע למעלה מעשרים וועדים, ושמונה שיחות. היה לו סדר יום קבוע ומדוד, ולפתע נדחס עוד דבר, ועוד, ועוד. מה יש להעדיף? על מה לוותר? בכך התייחד המשגיח - שמצא פנאי לכל, בשיקול כל צעד. בעבר סיפרנו כאן כי חתונת אחד מבניו נקבעה לשעה שבע בערב. באותו יום נערכה ישיבה ב"אל המקורות", ורבי חיים השתתף באותה ישיבה עד לשעה שבע! במסיבת ה"תנאים" שנערכה לבתו, נעלם רבי חיים לפתע, גם הפעם נודע שמתקיימת ישיבה ב"אל המקורות". בחור שהחסיר שיחת הדרכה, ביקש מהמשגיח שישלמה. הזמן שרבי חיים מצא לכך, היה שעה קודם חתונת בנו.

אם זמן היציאה נקבע לשעה אחת, פירושו "אחת", ולא שתי דקות לפני אחת, וכן אם נקבע שתחילת הסדר הוא בשעה "תשע", פירושו "תשע", ולא "תשע ודקה". ואדרבה יבוא קודם הזמן, ומי שעושה זאת, מראה את הערכתו לתורה. ורואים זאת גם בענייני העולם - כשאדם צריך ללכת למקום חשוב, הוא מקדים לצאת לפני הזמן, מחשש שמא יהיו עיכובים בדרך. ולא תהא כהנת כפונדקית!

עכשיו אני לומד

ראש ישיבת "קול תורה", הגאון רבי שלמה זלמן אוירבאך זצ"ל אמר, שקיבל על עצמו בקבלה גמורה, לקבוע סדרים קבועים ללימודו, ולא לבטל או להפסיק מאלו הסדרים הקבועים לכל ענין בעולם, יהיה אשר יהיה, ולטפל בכל שאר ענייניו, אפילו הדחופים, רק בבין הסדרים. ואמר על עצמו, שרק הודות להנהגה זו זכה להתעלות ולגדול בלימוד התורה.

ביום בו הגיעה הידיעה על מחלתו הממארת, ראשית פנה לביתו של הרב שך זצ"ל להוועץ בו, לאחר מכן עלה לישיבה ללמוד מוסר ולתפילה ערבית, ורק לאחר מכן ירד לביתו, שם המתין לו זוג לשוחח בענייני שלום בית. הוא התיישב לשוחח עמם במשך כשעה, ורק לאחר מכן פנה לשוחח עם בני ביתו. מהו סודה של מנוחת הנפש? הרהיב עוז מישוהו מתלמידיו ושאל על כך את רבי חיים. וכך הוא השיב וקבע: "פשוט, כשאתה עסוק בתפילה, תהיה שקוע רק בתפילה, וכשאתה עסוק בלימוד, יהיה רק הלימוד לפניך. כך תגיע לישוב הדעת".

הנהגה זו החלה כבר בשנות נעוריו. הסדרים בישיבה נחשבו אצלו לקודש קדשים, ועליהם שמר כעל בבת עינו. באותם ימים היו הדוחק והעניויות בבית הוריו קשים מנשוא, והיות שאביו הצדיק לא רצה לקחת על עצמו חובות, היטה רבי שלמה זלמן את שכמו לשאת בעול הבית, ויגלגל חובות וגמ"חיים כדי להקל על פרנסת משפחתו. כל היסודות הטכניים הכרוכים בהלוואות מקופות גמ"ח, נעשו אך ורק בשעות שבין הסדרים, ולא על חשבון הסדרים בישיבה.

בנו, הגאון רבי עזריאל שליט"א אמר: "סיפורים רבים רווחים בין הבריות על

אחד ממכריו העיד: כל מי ששמעו על מגוון פעולותיו, סבור היה שלמשגיח ישנם עשרות עיסוקים ביום. אין זה נכון. למשגיח יש רק עיסוק אחד, ולאחריו עוד אחד, ואין אחד נוגע בחברו.

חוד הפרשה

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

עון פלילי הוא

1. מהיכן למדנו ש"מצוה גוררת מצוה"?
2. מנין שמוניחין פאה באילן?

ודע, דאפילו לבנות ולחפר את המתים גם כן אסור. וכתבו הפוסקים, דיש תקנה וחרם קדמונים, שלא להוציא לעז ושם רע על המתים. וכל זה אפילו אם המת עם הארץ, וכל שכן אם הוא תלמיד חכם, בודאי המבזה אותו - עון פלילי הוא, וחיב נדוי על זה, כמו שנפסק ביורה דעה (סימן רמ"ג, ז). ואיסור של המבזה תלמיד חכם הוא אפי' לו אם מבזה אותו בעצמו, וכל שכן שאסור לבזות את דברי תורתו (הפץ חיים)

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

תפקידו של המעקה בבית היהודי

**"כי תבנה בית חדש
ועשיית מעקה לגגך ולא
תשים דמים בביתך כי
יפול הנופל ממנו".**

הנה מלחמת היצר, חובה היא על כל אדם ואדם בכל מקום ובכל זמן. וצריך כל אחד ואחד לצאת למלחמה עם יצרו - שלא יתגבר היצר עליו אלא שהאדם יתגבר על יצרו, ואחר שנתגבר על יצרו צריך הוא לבנות את ביתו.

והנה כל אדם מישראל הרי הוא בבחינת "בית", כי שם הוא השראת השכינה הקדושה, כמו שאמרו הקדמונים (רבינו אפרים שמוות כה, ח) על הפסוק "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (שמוות כה, ח) - בתוכו לא אמר אלא בתוכם, דהיינו בתוך כל יחיד ויחיד.

ועל פי הדברים הללו, אמרתי לבאר ענין סמיכות פרשת מעקה לפרשת כי תצא. אמרה תורה, הוי זהיר שכאשר אתה בונה את ביתך - שתבנה לך מעקה בכל מקום

שלא יכנס יצר הרע ויפיל אותך וישים דמים בביתך. ואפשר לומר עוד, כי הנה הגג הוא המקום הגבוה בבית, ואמרה תורה אם תצא למלחמה על אויבך ותנצח אותו ויימסר בידך, הוי זהיר שמא תזוח דעתך עליך ותאמר; הנה נצחתי את יצרי ובניתי לי בית חדש מקום להשרות בו שכינה, ולמה לי לעבוד את בוראי לאחר שכבר נצחתי את יצרי?! הלכך ציוותה התורה "ועשיית מעקה לגגך". הואיל ואתה בטוח בעצמך ובעבודתך שהגעת לשלימות, שהרי אמרו חכמים (אבות ב, ד) אל תאמין בעצמך עד יום מותך! וכדי שח"ו לא תיפול ממדריגתך ותשים דמים בביתך ר"ל - אמרה תורה "זכור את אשר עשה לך עמלק".

"עמלק" עולה בגימטריא כמנין "רם", שהוא ענין הגאווה, והוא קליפתו של עמלק המחטיא את ישראל.

וזאת ועוד, "המעקה" עולה במנין גימטריא "רך", רמזה תורה למאמר חכמינו ז"ל (תענית כ, א) "לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארוז", כלומר שלא יהא לבו רם ומתגאה ואומר אין לי אחר מלחמתי היצר כלום, שהרי אמרו (תענית לא, א) "דמוסיף יוסיף ודלא מוסיף יאסף". וכל ימי חייו של אדם חובה עליו ללחום מלחמת

"הקם תקים עמו". (כב. ד)

דרשו חז"ל שהרואה בהמת חבירו שרבצה תחת משאה, מחוייב הוא לטעון עם חבירו בעל החמור את המשא, שנאמר "הקם תקים עמו". לאפוקי אם הלכו הבעלים ואמרו לו: הואיל ועליך מצוה, אם רצית לטעון - טעון! הרי הדין הוא שהוא פטור לטעון. ומכאן, דורש הגה"צ רבי ישועה עטייה זצ"ל, בספרו "שערי ישועה". יש ללמוד לכל עניני האדם; אם מקדש הוא את עצמו מלמטה, אזי מקדשים אותו מלמעלה. אם האדם מבקש בתפילה "נצור לשוני מרע ושפתותי מדבר מרמה", והוא עצמו באמת נוהר ומקיים את בקשתו, הרי שמן השמיים יסייעו בעדו ויעזרוהו לשמור את לשונו ושפתותיו, אולם אם אחר התפילה האדם משליך את בקשתו אחרי גבו ואינו פועל מאומה כדי להשמר מדברים אסורים כיצד יעזרוהו מן השמים?

מן המעיין

והחרמין והערכין - מצוות, וראוי לו לאדם להנהיג עצמו בדברים אלו כדי לכוף יצרו ולא יהא כילי (קמצון), ויקיים מה שצונו חכמים "כבד את ה' מהונך". אף על פי כן, אם לא הקדיש ולא העריך ולא החרים מעולם אין בכך כלום. הרי התורה העידה ואמרה: "וכי תחדל לנדור - לא יהא בך חטא".

אור הזוהר

"והיה מחניך קדוש" (כג. טו)

רבי שמעון פתח: 'כי ה' א-להיך' זו השכינה השורה בישראל, וכל שכן בגלות להגן עליהם תמיד מכל הצדדים ומכל שאר העמים שלא יעשו כלה בישראל.

ששנינו אין שונאי ישראל יכולים להרע להם, עד שישאר מחלישין כח השכינה מלפני השרים הממונים על שאר העמים. אז יכולים שונאי ישראל להרע להם ושולטים עליהם וגוזרים עליהם כמה גזירות רעות. וכאשר ישראל חוזרים בתשובה אליה, היא שוברת את כוחם ותקפם של השרים הממונים ושוברת כחם ותוקפם של שונאי ישראל ונפרעת מהם על הכל.

ולכך 'והיה מחניך קדוש' - שצריך האדם שלא יטמא בחטאיו לעבור על דברי התורה, שאם יעשה כן הם מטמאים אותו.

(אחרי עה.)

שילוח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך". (כב. ז)

תדע כי פרשת שילוח הקן מתחלת בכ"ף ומסיימת במ"ם, דהיינו בין הכל סמ"ך. וכן פרשת מעקה וזכרם מתחילות בכ"ף ומסיימות במ"ם. על שם (תהילים קמ"ה) "סומך ה' לכל הנופלים".

כי בשילוח הקן, הרי שאמר לו אביו עלה לבירה והבא גוזלות, ועלה ונפל ומת, היכן אריכות ימיו של זה? וסמכו ה' ליתן לו אריכות ימים לעולם שכולו ארון (חולין קמ"ב). ובעשיית מעקה סמ"ך לכל הנופלין הראויין ליפול. וב"לא תזרע כרמך כלאים" שאינו חייב עד שזרע חיטה ושעורה וחרצן במפולת יד, (ברכות כב) ועי"ז יגרום לו תוקף אש (קידושין נ"ו), אמנם כשאינו זורע ע"ז האופן, סמך ה' לכל הנופלים במפולת יד. (כלי יקר).

"וכי תחדל לנדור לא יהא בך חטא". (כג. כג)

כך מאיר הרמב"ם בהלכות ערכין (ח, יב) את דברי הכתוב: אף על פי שהקדשות

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

הערבות משתלמת

שמצא את הכסף מתבקש להחזירו לרבי אריה [אף שאין סיכוי שהמוצא כסף ללא סימן יודיע על כך].

רבי איסר בירך אותו שישמא את הכסף האבוד ולא יאונה לו כל נזק. רבי אריה שמע לעצת רבו והלך למערכת העתון ובדרכו לקח הלוואה מאחד הגמח"ם כדי שיוכל לשלוח את הכסף לרוסיה לבתו של אותו זקן.

משהגיע למערכת העתון, סיפרו לו,

שקודם היה כאן יהודי אשר בא להודיע שמצא עשר לירות ואף השאיר את כתובתו למקרה שבעל האבידה יבוא ויבקש לפרסם את דבר אבידתו.

בהתרגשות רבה מיהר רבי אריה לביתו של אותו אדם.

היה זה יהודי צעיר בעל משפחה שמצא את הכסף ברחוב במקום שעבדו שם באותו יום פועלים רבים שאינם מבני ברית, והיתה זו סייעתא דשמיא מיוחדת שיהודי ישר והגון ימצא את הכסף.

פרשתינו גדושה במצוות המוטלות על

כל איש ישראלי, חלק לא מבוטל מהתרי"ג

מצוות פרוס בפרשת

"כי תצא", והמיוחד

שבמצוות אלו שחלקם

הגדול לא מצוי ומזומן לפתחו

של כל איש ואיש.

מעטים הם, יחסית, עובדי האדמה ובעלי הכרמים. החנונים או בעלי

הבתים. וכאן באה הערבות ההדדית, שבבסיסה עומד הרעיון שכל איש יהודי

המקיים מצוה, הרי הוא משתף את כללות ישראל במצוה זו, כך שבסופו של דבר כלל

ישראל יקיימו את כל תרי"ג המצוות.

כך מסופר על האדמו"ר רבי אהרן מבעלז' זצ"ל, שהיה מכוין בכל מעשיו לטובת ישראל, ובכל המצוות התכוון לטובת הכלל לזכות אותם ולהגן עליהם.

כאשר שמע על אדם שמצא מציאה ועומד להחזירה בעליה, אמר לו, שיכוון להוציא

את כלל ישראל במצוה זו. והסביר את דבריו, משום שזו היא מצוה שלא כל אדם

זוכה לקיימה, כי אם אינו מוצא מציאה אינו יכול לקיים מצוות השבת אבידה ונמצא

שחסר לו מצוה זו.

אתה חייב להחזיר

הרב ירחמיאל בויאר שליט"א, מי שכהן כראש עיריית בני ברק, סיפר: פעם אחת אבד לי ארנק ברחובות העיר תל אביב. בארנק זה היה סכום כסף גדול של כספי ציבור, וכל

מאמצי לאתר את הארנק האבוד עלו בתוהו.

יום אחד התקשר אלי אדם בלתי מוכר הגר בתל אביב והודיע לי שמצא את הארנק,

ושאפשר לבוא לקבלו בביתו.

כשבאתי לקחת את הארנק התברר לי שהמוצא הישר הוא יהודי חילוני שאינו שומר תורה ומצוות. התפלאתי מה ראה על ככה להשיב סכום כה נכבד והצליח לעמוד

בנסיון תאוות הבצע.

אמר לי אותו יהודי: כאשר מצאתי את הארנק וראיתי את הסכום שבתוכו, החלטתי

מיד לקחת את כל הכסף לעצמי. לאחר מכן כשפתחתי שוב את הארנק גיליתי שמצוי

בתוכו תמונה של רב.

כשראיתי את התמונה ואת תואר פני הרב הנשקף ממנה, הרגשתי שאיני מסוגל

לבצע את זממי ושעלי להחזיר את האבידה...

איני יודע מה גרם לי זאת אך כשהתבוננתי בתמונה, זעק משהו בלבי - אתה חייב

להחזיר את הכסף!

מיהו אותו רב שנראה בתמונה? סיים רבי ירחמיאל בויאר את סיפורו: זה היה המשגיח

הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל.

הכוס שאינה נשברת

באחד מביקוריו של הצדיק רבי אריה לוי זצ"ל במושב זקנים בירושלים, נתן לו

אחד מהזקנים שטר של עשר לירות כדי שישלחו בדואר לבתו ברוסיה. היה זה

בשנת תרצ"ה שאז היה זה סכום נכבד ביותר ומשפחה שלימה יכולה היתה להתקיים

בסכום זה כחודשיים ימים. רבי אריה יצא והלך לדואר.

בדרך הכניס ידו לכיסו ולתדהמתו ראה שהכיס קרוע והכסף איננו. עצוב ומדוכדך

הלך לביתו וסיפר לאשתו על אבדן הכסף, והוסיף בצער:

"השבוע דיברנו שיש צורך דחוף לקנות נעליים לילדים וכו' והנה כעת לא רק שלא

נוכל לעשות זאת אלא אף נשקע בחוב כבד עד שנוכל לפורעו".

ענתה לו רעייתו הצדקת בשלוה: "לעיתים גם כוס מזוככת נופלת על הריצפה ואינה

נשברת". במר נפשו הלך רבי אריה להתיעץ עם רבו הגאון רבי איסר זלמן מלצר

זצ"ל. הציע לו רבי איסר ללכת למערכת עתון "דואר היום" ולבקשם לפרסם שמי

זכה לפעול ולהושיע את עם ישראל.

שקידתו בתורה היתה ידועה גם לבני דורו, אך לא הכל ידעו שרבי חיים זיע"א יושב

והוגה בתורה עם פמליא של מעלה. היו אי מי שזכו לגלות את הדבר, אך הדברים

לא נודעו אלא לאחר פטירתו של הצדיק. ומעשה שהיה כך היה:

בכל לילה, סמוך לשעת חצות, היה כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א מתגבר כארי ומתחיל

לדמותו של כ"ק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א לרגל יומא דהילולא כ"ו אלול

כתרים רבים נכתרו בשמו הטוב של כ"ק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א, קדושתו

הנשגבה, ישועותיו שפעלו, צדקותיו עם ישראל, אך לראש כל הכתרים הללו עומד

ומאיר "כתר תורה" - לימוד התורה של רבי חיים פינטו הגדול זיע"א, שבגינו הוא

בסדר יומו בעבודת הקודש. באותה שנה ממש ניצב משמשו, רבי אהרן אבן-חיים, על משמרתו, משמרת הקודש כדי לשפות כוס חמין לרבו.

לילה אחד, שמע השמש שני

קולות הבוקעים מתוך כתלי חדרו של כ"ק

רבי חיים זיע"א. חשב רבי אהרן בלבו: "אם הלילה יש לרב חברותא בלימוד התורה, מן הראוי שאכן כוס משקה גם לאורח".

ממחשבה - למעשה, הוא הכניס לחדרו של הרב שתי כוסות שתיה.

עם שחר, לאחר תפילת שחרית, קרא כ"ק רבי חיים זיע"א למשמשו רבי אהרן, ושאל אותו: "אמור לי בבקשה. מדוע חרגת הלילה ממנהגך, והכנסת לחדרי שתי כוסות במקום כוס אחת?"

"שמעתי - השיב רבי אהרן - שכבוד הרב מדבר עם מישהו, וחשבתי לכבד גם את האורח במשקה חם".

הצדיק רבי חיים זיע"א נענע ראשו בשתיקה, הביט על רבי אהרן, ואמר: "אשריך בני, שזכית לשמוע את קולו של אליהו הנביא. זה היה הקול השני ששמעת הלילה. דע לך כי אני גוזר עליך, שלא תגלה זאת לאיש".

רבי אהרן שמר את מצות הרב במשך שנים מספר, ולא גילה שמץ של דבר וחצי דבר ממה ששמעו אזניו.

וכשהגיעה שעתו של כ"ק רבי חיים זיע"א להסתלק מן העולם, חש רבי אהרן כי הנה הגיעה השעה לספר את הסוד המופלא למקורבי הרב - על גילוי אליהו הנביא מבושר טוב, שלמד בחברותא עם כ"ק רבי חיים זיע"א. ["מקור החיים"].

ועוד בענין זה: לביתו של כ"ק רבי חיים זיע"א,

היו נכנסים ובאים אנשים רבים, בנושאים הקשורים לכלל הקהילה ועניני הציבור היהודי במוגאדור.

בין הבאים הגיע פעם במרוצה רבי מכלוף לוב שנועק לבית הרב לצורך ענין חשוב ודחוף שלא סבל דיחוי.

הדבר אירע בשעת לילה מאוחרת, ורבי מכלוף ידע למצוא את חדרו של רבי חיים זיע"א, על פי הנר שדלק בחדרו של הרב. כשנכנס רבי מכלוף לחדרו של הרב, ראה שם שני אנשים:

האחד, כ"ק רבי חיים זיע"א, ופניו פני להבים, זורחות באור יקרות. והשני, דמות לא מוכרת לרבי מכלוף, אשר היה דומה בעיניו למלאך ה'צ-באות.

רבי מכלוף חשב להתקרב אל השניים, אך לפתע הוא חש בפיך ברכיים ואימה גדולה נפלה עליו. הוא הסתובב על עקבותיו וברח מן המקום.

למחרת היום כשנפגש עם כ"ק רבי חיים זיע"א, אמר לו רבי חיים זיע"א:

"אשריך, רבי מכלוף, שזכית לראות את פני אליהו הנביא זכור לטוב".

רבי מכלוף התפעם מאוד משמחה ולבו נהפך בקרבו, שמא יענש על כך שהביט בפניו של אליהו הנביא זכור לטוב.

הוא התחנן מכ"ק רבי חיים זיע"א שיתפלל עליו, שלא יענש חס ושלום וימות בחצי ימיו. כ"ק רבי חיים זיע"א הבטיח לו שיתפלל עליו, וביקש עליו רחמים מאת הש"ל"א ימות בגיל צעיר.

תפילתו של כ"ק רבי חיים זיע"א התקבלה במרומים, ורבי מכלוף האריך ימים ושנים. את המעשה הזה שאירע לו,

כתב רבי מכלוף בעצמו בסידור התפילה שלו, ובניו ונכדיו שימשו את בני משפחת פינטו המעטיירה, העבירו את המעשה לדורות הבאים. ["מקור החיים"].

יותר מבחייהן

מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, דיבר וכתב בכמה הזדמנויות על כוחו הגדול של הצדיק זיע"א, ביום ההילולא שלו. ניסים ומופתים,

ישועות והצלחות נשגבות רואים במוחש אצל כל היהודים שבאים להסתופף בציונו של הצדיק, ולכל אלו שמתפללים ומבקשים ברכה בזכות כח תורתו וקדושתו של רבי חיים פינטו זיע"א.

וכבר אמרו חכמינו ז"ל "גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהן".

בדברי ההספד על רבה הראשי של ירושלים, הגאון הגדול רבי שלום משאש זצ"ל, סיפר מו"ר שליט"א את המעשה הבא:

בחג הפסח לפני מספר שנים, שהיתי עם כל בני משפחתי במרוקו, בביתו של ר' ישועה דהאן. באחד מימי חול המועד, הגיעה שיחת טלפון מצרפת, מרב גדול, הלא הוא הצדיק ידיד נפש למשפחת פינטו,

הרב הגאון רבי שלום משאש זיע"א, ראב"ד בירושלים, אשר חפץ לשוחח עימי בדחיפות. נטלתי את השפופרת,

פתחתי בדברי ברכה ושלום להגאון רבי שלום משאש זיע"א, והרב אמר לי שהוא מבקש ברכה עבור אשתו החולה. שכן, מצאו אצלה מחלה קשה, ולמחרת היום היא צריכה לעבור ניתוח.

מיד הבעתי באזניו את פליאתי הרבה:

"כבוד הרב, הרי אני איש קטן, ואילו כבודו רב גדול ומורם מעם, ומי אני שאברך את כבודו החשוב?"

ברם. הרב משאש זיע"א ענה ואמר:

"אמת. אני מה שאני, אבל אתה יש לך זכות אבות גדולה. כולנו יודעים מי היה רבי חיים פינטו זיע"א. ולכן רצוני, כי תעורר רחמי שמים על אשתי. מאמינים אנו בזכות רבי חיים פינטו זיע"א, בזכותם של אבותיך הקדושים, לכן תעורר את זכות אבותיך ותתפלל על אשתי לרפואה שלימה".

השבתי לו בפשטות:

"כיון וכבוד הרב זקן יותר ממני, ואף על פי כן ביטל את עצמו לפני, סימן שכת"ר יותר גדול ממני. משום כן, בזכות שכת"ר הגדול פונה אל הקטנים, היפעל במהרה לרפואת אשתך". מאוחר יותר סיפר לי ר' ישועה,

כי אכן הוא יודע שאשתו של הרב משאש זיע"א חולה. אבל פלא גדול התרחש. למחרת היום הרופאים ניתחו אותה ולהפתעתם הגדולה הם לא מצאו מאומה. זאת לאחר שכל הבדיקות הוכיחו ברורות שיש לה מחלה קשה. או אז הבינו כולם כי הישועה באה בזכות הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א.